

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Śliwiński

Protokolant: prot. sąd. N. K.

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2016 roku

sprawy **K. R.**

obwinionego z art. 94 § 1 kw. , art. 92 § 1 kw. i inne

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Chodzieży

z dnia 09.11.2015 roku sygn. akt II W 540/15

1. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu z postępowanie odwoławcze w kwocie 50 złotych oraz wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 30 złotych

D. Ś.

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 listopada 2015 r. Sąd Rejonowy w Chodzieży w sprawie sygn. akt II W 540/15 uznał obwinionego **K. R.** za winnego wykroczeń z art. 94 § 1 kw w zw. z art. 38 kw, art. 92 § 1 kw w zw. z art. 38 kw oraz z art. 97 kw w zw. z art. 24 ust. 7 pkt 3 i art. 26 ust. 3 pkt 1 prawa o ruchu drogowym w zw. z art. 38 kw, za które wymierzył mu karę 20 dni aresztu oraz zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 14 miesięcy, a ponadto obciążył obwinionego kosztami procesu (k. 55-55v).

**Apelację** od powyższego wyroku wniósł obrońca obwinionego zaskarżając go w całości (k. 64-67).

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja obrońcy obwinionego okazała się bezzasadna i nie podlegała uwzględnieniu.

Skarżący nie przedstawił merytorycznej argumentacji, która pozwalałaby uznać, iż Sąd I instancji dając wiare zeznaniom J. H., P. T. i D. T. dopuścił się przekroczenia zasady swobodnej oceny materiału dowodowego, o której mowa w art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw.

Wskazani świadkowie – funkcjonariusze Policji, którzy jechali prywatnym samochodem do pracy. Nie wykonywali w tym czasie żadnych czynności służbowych. Stąd też, wbrew odmiennym zapatrywaniom obrońcy obwinionego, nie sposób podważać wiarygodności ich zeznań tylko na tej podstawie, że nie udokumentowali w żaden sposób faktu kierowania przez obwinionego pojazdem mechanicznym, mimo braku uprawnień oraz popełnienie przez niego w czasie jazdy dodatkowo dwóch innych wykroczeń. Na świadkach nie ciążyły żadne prawne obowiązki w tym zakresie. Sugestia skarżącego, zgodnie z którą nie wykonanie żadnych zdjęć, czy też filmów przy pomocy telefonów

komórkowych, którymi prywatnie świadkowi dysponowali w chwili zdarzenia, wskazywać może, że pomawiają oni obwinionego, jest zupełnie dowolna i pozbawiona jakichkolwiek podstaw.

Ponadto nie sposób zgodzić się ze skarżącym, iż wiarygodność relacji ww. świadków podważał fakt, iż nie zapamiętali oni całego numeru rejestracyjnego pojazdu, którym miał się on poruszać, kłóci się z zasadami doświadczenia życiowego. W sytuacji, gdy funkcjonariusze w sposób pewny rozpoznali wizerunek kierującego i wezwawszy patrol Policji na służbie skoncentrowali się na śledzeniu obwinionego, a po tym jak oskarżony ich wyprzedził na przyblokowaniu pojazdu, którym poruszał się ojciec obwinionego, kwestia numeru rejestracyjnego tegoż pojazdu, którym poruszał się obwiniony mogła nie być dla nich na tyle ważna, aby zapamiętać lub zapisać gdzie ten numer w całości.

W końcu za niezwykle przewrotny uznać należało argument apelacji obrońcy obwinionego, zgodnie z którym spójność zeznań funkcjonariuszy Policji nie powinna przemawiać za ich wiarygodnością, lecz za wcześniejszym porozumieniem w zakresie treści składanych zeznań. Na tej zasadzie odwracać można znaczenie każdej okoliczności istotnej dla oceny zgromadzonego materiału dowodowego.

Sąd Okręgowy pragnie również zauważyć, iż obrońca obwinionego nie wskazał żadnych argumentów na poparcie swojej tezy, że J. H., P. T. i D. T. mogliby mieć jakiś interes, aby pomawiać K. R. o popełnienie wykroczeń drogowych, który się w rzeczywistości nie dopuścił.

Reasumując sprawstwo i wina zostały przez Sąd Rejonowy przypisane obwinionemu prawidłowo.

W ocenie Sądu Okręgowego nie budziła również żadnych wątpliwości trafność kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu, jako popełnionych w warunkach określonych w art. 38 kw.

Przechodząc do kwestii wymiaru kary Sąd Okręgowy pragnie zauważyć, iż nie sposób dopatrzeć się w wymierzonej obwinionemu karze 20 dni aresztu przesłanek rażącej surowości. Wymiar kary ocenić należy jako współmierny do stopnia społecznej szkodliwości czynu obwinionego oraz stopnia jego zawinienia. Jak trafnie podkreślił Sąd I instancji oskarżony był uprzednio siedmiokrotnie karany za podobne wykroczenia a wymierzone mu kary grzywny nie wpłynęły na zmianę jego postawy w zakresie przepisów ruchu drogowego. Obwiniony kary te lekceważył, mimo różnicowania ich wysokości i nadal prowadził pojazd mechaniczny bez stosownych uprawnień. Tym samym zasadne było przyjęcie, iż karą adekwatną do czynów przypisanych oskarżonemu w niniejszej sprawie będzie kara aresztu, której orzeczenie było możliwe w związku z działaniem przez obwinionego w warunkach recydywy z art. 38 kw.

Niepoprawność obwinionego w pełni uzasadniała również sięgnięcie przez Sąd Rejonowy do fakultatywnego środka zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Orzeczenie wobec obwinionego przedmiotowego zakazu na okres 14 miesięcy w oparciu o art. 94 § 3 kw było jak najbardziej uprawnione z uwagi na potrzeby oddziaływania na osobę obwinionego oraz potrzeby prewencji ogólnej.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał, że apelacja obrońcy obwinionego jest bezzasadna i w związku z tym na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, nie znajdując jakichkolwiek podstaw do jego zmiany, czy uchylecia.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw i § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia. (Dz. U. Nr 118, poz. 1269) oraz art. 21 pkt 2a w zw. z art 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. t. jedn. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądając od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania w sprawach o wykroczenia za postępowanie przed sądem drugiej instancji i wymierzając mu opłatę w kwocie 30 zł.

SSO Dariusz Śliwiński